

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **W. S.**

wobec którego warunkowo umorzono postępowanie karne o czyn z art. 212 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 września 2025 r.,

zażalenia obrońcy

na zarządzenie Przewodniczącego VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt VII WKK 10/25

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. **utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie,**
2. **obciążyć W. S. kosztami postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

W dniu 23 czerwca 2025 r. do Sądu Okręgowego w Opolu wpłynęła kasacja obrońcy W. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 28 kwietnia 2025 r., sygn. akt VII Ka 1117/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 31 października 2024 r., sygn. akt II K 202/24, warunkowo umarzającego względem W. S. na okres roku postępowanie

karne o czyn z art. 212 § 2 k.k. Wyrokiem tym Sąd Rejonowy orzekł ponadto nawiązkę od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego Ł. W. w wysokości 1.000 zł oraz zobowiązał W. S. do publicznych przeprosin pokrzywdzonego na łamach portalu F..

Sąd Okręgowy w Opolu, po rozpoznaniu apelacji wniesionej osobiście przez oskarżonego, wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2025 r., sygn. akt VII Ka 1117/24, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca W. S. wniósł w jego imieniu kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając rażąco obrazę art. 212 § 1 k.k. i art. 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 2 Dyrektywy PE nr 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym. Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Zarządzeniem z dnia 27 czerwca 2025 r., Przewodniczący VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Opolu na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając je w całości i podnosząc, że zarządzenie zostało wydane przez podmiot nieuprawniony, a nadto narusza treść art. 530 § 2 k.p.k., ponieważ podniesione w kasacji obrońcy zarzuty spełniają kryteria opisane w art. 523 § 1 k.p.k.

W konkluzji wniósł „o uchylenie zaskarżonego zarządzenia jako wydanego z naruszeniem art. 530 § 1 i 2 k.p.k.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii uprawnień przewodniczącego wydziału do wydawania zarządzeń o przyjęciu lub odmowie

przyjęcia kasacji. Jak słusznie zauważył skarżący, z treści art. 530 § 1 i 2 k.p.k. wynika, że zadania te należą do prezesa sądu. Powyższe nie jest jednak równoznaczne z koniecznością osobistego ich wykonywania przez ten organ. Może on bowiem scedować część przysługujących mu kompetencji m.in. na przewodniczących wydziałów, co zresztą jest powszechną praktyką, a znajduje umocowanie w treści § 30 ust. 3 Regulaminu urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 867 ze zm.). Oznacza to, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane przez osobę uprawnioną i nie nosi wad formalnych.

Przedmiotowe zarządzenie jest prawidłowe także pod względem merytorycznym. Słusznie przewodniczący wydziału odmówił przyjęcia kasacji obrońcy – czyli kasacji na korzyść oskarżonego – od orzeczenia utrzymującego w mocy wyrok warunkowo umarzający postępowanie. Jak bowiem wynika z treści art. 523 § 2 k.p.k., „kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania”, a ograniczenie to, zgodnie z art. 523 § 4 k.p.k., nie obowiązuje jedynie w przypadku kasacji wnoszonych przez tzw. podmiot szczególny (określony w art. 521 § 1 i 2 k.p.k.) lub wnoszonych z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Stosując regułę prawniczego wnioskowania zwaną rozumowaniem *a contrario* – która powinna być znana także autorowi rozpoznawanego zażalenia – z powyższego można, a nawet należy wywodzić, że każda kasacja na korzyść strony, która nie została skazana na karę bezwzględnego pozbawienia wolności, która nie została wniesiona przez podmiot szczególny lub nie opiera się na zarzutach stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze, jest niedopuszczalna z mocy ustawy. Aby to stwierdzić nie ma potrzeby odwoływania się do ustawowego katalogu niedopuszczalnych środków zaskarżenia czy też definicji samej niedopuszczalności, co postuluje skarżący, utrzymując, że przedstawione wyżej, a zastosowane przez przewodniczącego wydziału, rozumowanie stanowi samowolne wyjście poza granice prawa. Wykładnia prawa, której przejawem jest stosowanie reguł inferencyjnych (m.in. właśnie wnioskowania *a contrario*), stanowi normalne i przyjęte w naukach prawnych narzędzie wypełniania luk w prawie, które jest przecież systemem abstrakcyjnym. Budzi co najmniej zdziwienie, iż autor zażalenia, będący adwokatem, a więc osobą

wielokrotnie w czasie studiów oraz praktyki zaznajamianą z powyższymi zagadnieniami, uznaje taki sposób stosowania prawa, oparty o argumenty logiczne, za naruszający dyspozycję art. 523 § 1 k.p.k. i na tej podstawie domaga się uchylenia zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji.

Wobec stanowczego brzmienia wyżej cytowanych przepisów (art. 523 § 2 i 4 k.p.k.), za warunek dopuszczalności kasacji wniesionej na korzyść osoby, wobec której warunkowo umorzone zostało postępowanie karne, uznaje się oparcie jej na bezwzględnych podstawach odwoławczych.

Ponieważ lektura przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że sformułowane w niej zarzuty takich uchybień nie podnoszą uchybień, Przewodniczący Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Opolu, działając z upoważnienia Prezesa Sądu Okręgowego w Opolu, zasadnie odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę W. S. w przedmiotowej sprawie jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Mając na uwadze oczywistą bezzasadność zażalenia obrońcy oskarżonego, należało utrzymać zaskarżone zarządzenie w mocy, na podstawie art. 637 w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k. obciążając W. S. kosztami postępowania zażaleniowego.

[J.J.]

[a.ł.]